

Tess
Gerritsenová

**TELEFON
PO PŮLNOCI**

TELEFON PO PŮLNOCI

**TESS
GERRITSENOVÁ**

**TELEFON
PO PŮLNOCI**

PŘEKLAD

MARIE VÁLKOVÁ

Název anglického originálu: Call After Midnight

Český název: Telefon po půlnoci

Autorka: Tess Gerritsenová

První vydání: Mira Books, 1987

Překlad: Marie Válková

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

© 1987 by Terry Gerritsen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021 (2008 by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises sp. z o.o.)

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: 123RF. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6847-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6848-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6849-3 (PDF)

PROLOG

Berlín

Dvacet vteřin tlaku na hlavové tepny stačí, aby člověk upadl do bezvědomí. Další dvě minuty a smrt je nevyhnutelná. Simon Dance nepotřeboval učebnici pro mediky, aby se tyto skutečnosti dozvěděl – znal je z praxe. Rovněž věděl, že garota nesmí mít žádnou vůli. Kdyby lanko nebylo napjaté, kdyby dovolilo jen krátký průnik vzácné krve do mozku oběti, zápas by se protáhl. Celá věc by neproběhla v klidu, a dokonce by mohla být nebezpečná. Není nic divočejšího než umírající člověk.

Jak se tam tak Dance krčil ve tmě, obtočil si garotu dvakrát kolem rukou a pohlédl na svítící ciferník náramkových hodinek. Jsou to už dvě hodiny, kdy zhasl. Jeho vrah je očividně opatrný a chce mít jistotu, že Dance hluboce spí. Pokud je to profesionál, bude vědět, že první dvě hodiny spánku jsou nejtvrděší. Nastal čas udeřit.

Na chodbě venku vrzlo prkno, jak na ně někdo došlápl. Dance strnul, pak se pomalu napřímil a vyčkával ve tmě vedle dveří. Bušení vlastního srdce si

nevšimal. Pocítil ten starý známý příval adrenalinu, který vybudil všechny jeho smysly na nejvyšší míru. Napnul garotu.

Do zámku někdo vsouval klíč. Dance zaslechl tiché tření zubu klíče o kov. Klíč se otočil a zámek s téměř neslyšným klapnutím povolil. Dveře se pozvolna otevřely a do místnosti dopadlo světlo z chodby. Dveřmi prošel stín a otočil se k posteli, kde zřejmě někdo spal. Stín zvedl paži. Do polštářů se ze zbraně s tlumičem zaryly tři kulky. S tou poslední udeřil i Dance.

Přehodil vetřelci garotu kolem krku a zvedl ji nahoru a přitáhl ji tak, že se utáhla přesně na nejméně chráněné části hlavové tepny v jedné čáře s čelistí. Zbraň bouchla na podlahu. Muž sebou házel jako ryba na háčku a zběsile chtěl garotu strhnout. Máchl za sebe a pokusil se zarýt Danceovi nehty do obličeje. Ruce a nohy ho přestaly poslouchat, divoce jimi zmítal a rozhazoval na všechny strany. Potom se mu postupně nohy podlomily, paže se ještě naposledy vymrštily a pak ochably. Dance odpočítával minuty a přitom cítil poslední záškuby těla, záchvaty o kyslík přípravných umírajících mozkových buněk. Svíral garotu dál.

Když uplynuly tři minuty, uvolnil garotu a tělo se sesulo na podlahu. Rozsvítil a zadíval se na muže, jehož právě zabil.

Ten skvrnitý obličej mu byl nějak mlhavě povědomý. Možná toho člověka zahlédl na ulici nebo někde ve vlaku, ale nevěděl, jak se jmenuje. Rychle ho prohledal, ale našel jenom peníze, klíčky od vozu a pár věcí potřebných k řemeslu: rezervní zásobníky se střelivem,

vyskakovací nůž, šperhák. Bezejmenný zabiják, avšak Danceovi jen tak mimochodem blesklo hlavou, kolik mu asi zaplatili.

Odvlékł tělo na postel a hodil je vedle tří polštářů nakupených pod pokrývkami. Odhadl jeho výšku tak na sto osmdesát, možná o dva centimetry méně nebo více. Stejně vysoký je on sám. Výborně. Vyměnil si s mrtvolou šaty, i když to pravděpodobně nebylo nutné, měl ale v povaze dělat věci důkladně. Potom si sundal snubní prsten a snažil se jej navléknout mrtvému na prst, ale nešel přetáhnout přes kloub. Zašel do koupelny, prsten namydličl a konečně se mu podařilo jej mrtvému silou navléknout. Potom se posadil a vykouril pár cigaret. Snažil se vzpomenout si na detaily, které třeba opomenul.

Ty tři kulky samozřejmě. Prohrabal polštáře a lůžkoviny a podařilo se mu dvě objevit. Třetí se pravděpodobně zaryla někam do matrace. Než stačil prohmatat matraci hlouběji, zaslechl z chodby kroky. Měl vrah komplice? Bleskurychle tasil zbraň, zamířil na dveře a čekal. Kroky pokračovaly dál po chodbě a tam dozněly. Falešný poplach. Přesto by měl ihned odejít, byl by nerozum se tam ještě zdržovat.

Ze zásuvky komody vyndal láhev metanolu. Shořil rychle a nezanechá po sobě žádné stopy. Polil jím tělo, postel a koberec okolo. V pokoji nebyl žádný detektor kouře ani automatické hašení – Dance si ten starý hotel vybral právě z tohoto důvodu. Posbíral věci mrtvého a spolu s láhví od metanolu a uložil do pytle na odpadky. Potom postel zapálil. Oheň se se sykotem rozhořel a během několika vteřin tělo pohltil. Dance

počkal jen tak dlouho, aby se ujistil, že nezůstalo nic, z čeho by se dalo cokoliv poznat.

S odpadkovým pytlem v ruce vyšel z pokoje, zamkl jej a vydal se po chodbě k požárnímu hlásiči. Neviděl důvod, proč zabíjet nevinné lidi, a tak rozbil sklo a zatáhl za páčku hlásiče. Pak se pustil po schodech do přízemí. Z uličky na druhé straně ulice pozoroval, jak z okna jeho pokoje vyšlehly plameny. Hotel byl evakuován a ulice se zaplnila rozespálými lidmi zabalenými do přikrývek. Do deseti minut dorazily tři hasičské vozy. To už byl jeho pokoj sálajícím peklem.

Uhasit oheň trvalo hodinu. K třesoucím se hotelovým hostům se přidal dav čumilů a Dance si bedlivě prohlížel jejich obličej a ukládal si je do paměti. Jestli některý z nich někdy zahlédne, bude ho to varovat.

Potom přes shluk lidí uviděl černou limuzínu, jak pomalu projíždí ulicí. Poznal muže na zadním sedadle. Takže je tady CIA. Zajímavé. Už viděl dost. Měl zpoždění a potřeboval vyrazit na cestu, zpátky do Amsterdamu.

O tři bloky dál odhodil pytel s láhví od metanolu do popelnice. Tím se postaral o poslední detail. Udělal to, co přijel do Berlína udělat. Odpravil Geoffreya Fontainea. Teď bylo načase zmizet. Zmizel ve tmě a pískal si k tomu.

Amsterdam

Starce vzbudili ve tři ráno s novinou. „Geoffrey Fontaine je mrtvý.“

„Jak zemřel?“ chtěl vědět stařec.

„Požár v hotelu. Říká se, že kouřil v posteli.“

„Nehoda? Nemyslitelné! Kde je tělo?“

„V berlínské márnici. Ošklivě spálené.“

Jak jinak, pomyslel si stařec. To mohl vědět, že tělo nebude k poznání. Simon Dance odvedl jako obvykle skvělou práci, aby za sebou zametl stopy. Takže jim znovu unikl.

Avšak stařec měl ještě pořád jednu kartu v rukávu. „Říkáš mi, že existuje nějaká americká manželka. Kde ta bydlí?“

„Ve Washingtonu.“

„Nechám ji sledovat.“

„Ale proč? Právě jsem vám řekl, že je ten chlap mrtvý.“

„Není mrtvý. Je naživu. Tím jsem si jist. A ta žena by mohla vědět, kde je. Chci, aby ji někdo sledoval.“

„Pošlu svoje lidi –“

„Ne. Pošlu svého člověka. Někoho, na koho se můžu spolehnout.“

Rozhostilo se krátké ticho.

„Obstarám vám její adresu.“

Když stařec zavěsil, nedokázal znovu usnout. Pět let čekal. Pět let pátral. Už došel tak daleko, a zase to nevyšlo! Teď všechno závisí na tom, co ví ta žena ve Washingtonu.

Musí být trpělivý a počkat, až se sama prozradí. Pošle Kronena, muže, jenž ho nikdy nezklamal. Kronen měl svoje vlastní metody, jak získávat informace – metody, jimž se nedalo odolat. Kronen měl totiž talent na jedno. Uměl přesvědčovat.

PRVNÍ KAPITOLA

Washington

Bylo už po půlnoci, když zařinčel telefon.

Přes hustou clonu spánku Sarah slyšela, jak vyzvání. Ten zvuk jí připadal nemožně daleko, jako by to byl vzdálený alarm, který spustil v nějaké místnosti mimo její dosah. Zápasila, aby se probudila, ale byla polapena někde mezi spánkem a probuzením. Musí vzít telefon, věděla, že volá její manžel Geoffrey.

Po celý večer čekala, že uslyší Geoffreyův hlas. Byl středeční večer a on ze své cesty do Londýna, kam jezdil každý měsíc, volal domů vždycky ve středu. Dnes si ale zalezla do postele brzy, měla trochu rýmu a kašlala, stala se obětí posledního chřipkového viru, který přepadl Washington. Byla to hongkongská chřipka, zvláště protivná, a sdílela ji už s polovinou svých kolegů z mikrobiologické laboratoře. Hodinu seděla v posteli a četla si a statečně se snažila neusnout, avšak kombinace kapsle proti chřipce a poslední číslo časopisu *Journal of Microbiology* zabraly rychleji než prášek na spaní. Během několika minut se svezla na polštáře s brýlemi stále ještě na

nose. Slíbila si, že si jenom na chvíličku odpočine, bude to jenom takové zdřímnutí... nakonec se přikradl spánek a dostal ji.

S trhnutím se probudila a zjistila, že lampička na nočním stolku svítí a časopis má položený na prsou. Pokoj byl mírně rozostřený. Posunula si brýle na místo a pohlédla na hodiny na nočním stolku. Půl jedné. Telefon byl tichý. Zdálo se jí to?

Když telefon znovu zazvonil, nadskočila. Dychtivě popadla sluchátko.

„Paní Sarah Fontaineová?“ zeptal se mužský hlas.

Nebyl to Geoffrey. Najednou jí projel strach, jako by dostala elektrický zásah. Děje se něco moc zlého. Okamžitě se, už úplně probuzená, posadila. „Ano. U telefonu,“ odpověděla.

„Paní Fontaineová, tady Nicholas O'Hara, Ministerstvo zahraničí Spojených států. Promiňte, že vám volám v tuhle hodinu, ale...“ odmlčel se. To ticho ji vyděsilo zdaleka nejvíc, neboť bylo příliš uvážené, příliš vyzkoušené, strategicky umístěný nárazník, který ji měl připravit na ránu. „Mám pro vás bohužel špatnou zprávu,“ dopověděl.

Hrdlo se jí stáhlo. Měla chuť vykřiknout: *Tak mi to řekněte! Řekněte mi, co se stalo!* Ale dokázala jenom zašeptat: „Ano. Poslouchám.“

„Jde o vašeho manžela Geoffreye,“ řekl. „Stala se nehoda.“

To není skutečné, pomyslela si a zavřela oči. Kdyby se Geoffreyemu něco stalo, cítila bych to. Nějak bych to věděla...

„Stalo se to zhruba před šesti hodinami,“ navázal. „V hotelu, kde váš manžel bydlel, vypukl požár.“ Znovu se odmlčel, pak se starostlivě zeptal: „Jste tam, paní Fontaineová?“

„Ano. Pokračujte, prosím.“

Muž si odkašlal. „Mrzí mě, že vám to musím sdělit, paní Fontaineová. Váš manžel... on to nezvládl.“

Dopřál jí chvílku ticha, chvílku, v níž se snažila ovládnout svůj zármutek. Byl to hloupý, iracionální projev hrdosti, co ji přimělo přitisknout si ruku na ústa, aby utlumila vzlyk. Ta bolest byla příliš osobní, aby ji sdílela s někým cizím.

„Paní Fontaineová,“ zeptal se ohleduplně, „jste v pořádku?“

Konečně se jí podařilo roztřeseně se nadechnout.

„Ano,“ zašeptala.

„Nemusíte si dělat starosti s nějakým... zařizováním. Všechno vyřídím s naším konzulátem v Berlíně. Trochu se to samozřejmě protáhne, ale jakmile dají německé úřady povolení k odvozu těla, neměly by být žádné –“

„V Berlíně?“ skočila mu do řeči.

„Je to v jejich pravomoci, víte. Bude k dispozici podrobná zpráva, jakmile berlínská policie –“

„To ale není možné!“

Nicholas O'Hara se pracně snažil neztratit trpělivost. „Lituji, paní Fontaineová. Totožnost byla potvrzena. Opravdu neexistuje pochybnost, že –“

„Geoffrey byl v Londýně,“ zvolala.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Paní Fontaineová,“ řekl protivně klidným hlasem, „k té nehodě došlo v Berlíně.“

„Potom se zmýlili. Geoffrey byl v Londýně. Nemohl být v Německu!“

Nastala další, tentokrát delší odmlka. Rozpoznala, že je zmatený. Tiskla si sluchátko tak pevně k uchu, že pár vteřin naslouchala jenom bušení vlastního srdce. Muselo dojít k omylu. Je to nějaké šílené, hloupé nedorozumění. Geoffrey musí být naživu. Přímo ho viděla, jak se směje zprávám o vlastní smrti. Ano, spolu se tomu zasmějí, až se vrátí domů. Jestli se vrátí.

„Paní Fontaineová?“ ozval se muž konečně, „v kterém hotelu v Londýně bydlel?“

„V – Savoyi. Mám tady někde telefonní číslo – musím ho najít –“

„To je v pořádku. Já si ho vyhledám. Ještě to obvolám a zítra bychom se setkali.“ Opatrně vážil slova a vyslovoval je věčným hlasem byrokrata, který se naučil, jak nedávat nic najevo. „Mohla byste se zastavit u mě v kanceláři?“

„Jak – kde ji najdu?“

„Pojedete vozem?“

„Ne. Nemám vůz.“

„Pošlu pro vás vůz.“

„Je to omyl, vidíte? Chci říct... dopouštíte se omylů, že?“

Kousíček naděje, nic víc po něm nepožadovala. Stéblo, kterého by se chytla. Alespoň tolik by jí poskytnout mohl. Mohl by projevit trochu laskavosti.

Avšak řekl pouze: „Uvidíme se zítra dopoledne, paní Fontaineová. Kolem jedenácté.“

„Počkejte, prosím vás. Omlouvám se, nedokážu vůbec myslet. Jak se jmenujete – můžete mi to zopakovat?“

„Nicholas O’Hara.“

„Kde máte kancelář?“

„Tím se nezatěžujte,“ řekl. „Řidič vás doprovodí. Dobrou noc.“

„Pane O’Haro?“

Uslyšela oznamovací tón a poznala, že už zavěsil. Okamžitě vytočila číslo do hotelu Savoy v Londýně. Jeden telefonát a všechno se vysvětlí. *Prosím*, modlila se, když dostala spojení, *ať uslyším tvůj hlas...*

„Hotel Savoy,“ odpověděla nějaká žena z druhého konce světa.

Sarah se tolik chvěla ruka, že sotva udržela sluchátko. „Haló, prosila bych pokoj pana Geoffreya Fontainea,“ vyhrkla.

„Lituji, madam. Pan Fontaine se před dvěma dny odhlásil.“

„Odhlásil?“ zvolala. „Ale kam odjel?“

„Bohužel, nesdělil nám, kam má namířeno. Nicméně, pokud si přejete zanechat vzkaz, rádi jej pošleme na adresu jeho trvalého bydliště...“

Nepamatovala se, že by se rozloučila. Přistihla se, že upřeně hledí na telefon, jako by to bylo něco cizího, něco, co nikdy předtím neviděla. Pomalu zabloudila pohledem na Geoffreyův polštář. Velká postel jako by se prostírala donekonečna. Vždycky se stočila jen na

její malou část. Dokonce i když nebyl Geoffrey doma a ona měla postel jenom pro sebe, nehnula se ze svého místa.

Teď se Geoffrey možná nikdy domů nevrátí.

Zůstala sama v příliš velké posteli a příliš tichém bytě. Otrásla se, když se v ní vzedmula tichá vlna bolesti a zadržla se jí v hrdle. Bylo jí zoufale do pláče, ale slzy nepřicházely.

Zhroutila se na postel a zabořila obličej do polštářů. Voněly po Geoffreyovi. Voněly po jeho pokožce, vlasech a smíchu. Objala jeden polštář a stočila se uprostřed postele, na místě, kde vždycky lehával Geoffrey. Prostěradlo bylo jako led.

Geoffrey se možná už nikdy domů nevrátí. Byli manželé pouhé dva měsíce.

Nick O'Hara do sebe obrátil třetí šálek kávy a uvolnil si vázanku. Po čtrnácti dnech dovolené, kdy nenošil nic jiného než plavky, mu vázanka připadala jako katova smyčka. Byl zpátky ve Washingtonu pouze tři dny a už byl podrážděný. Dovolená měla posloužit tomu, aby dobil baterky. Proto odjel na Bahamy. Strávil dva náramné týdny tím, že nedělal zhola nic, jenom se polonahý povaloval na slunci. Potřeboval ten čas o samotě, aby si položil některé náročné otázky a dospěl k jistým závěrům.

Avšak dospěl k jedinému závěru, a to, že je nešťastný.

Po osmi letech na ministerstvu zahraničí měl svojí práce po krk. Pohyboval se v kruzích jako loď bez kormidla. Jeho kariéra ustrnula na mrtvém bodě, ale

nebyla to jenom jeho chyba. Kousek po kousku ztrácel trpělivost se státními politickými šarádami – neměl na ně náladu. Nicméně u své práce zůstával, protože věřil, že má skutečně smysl. Od mírových pochodů v mládí k mírovým jednáním v nejlepších mužných letech.

Avšak zjistil, že s ideály se člověk nikam nedostane. Diplomacie nestála na ideálech. Stála, jako všechno ostatní, na protokolu a stranické linii. V protokolu se zdokonalil, ale politiku tak docela nepochopil. Ne že by to nedokázal. Neměl k tomu chuť.

Nick věděl, že v tomhle ohledu je mizerný diplomat. Ti na vedoucích místech s ním bohužel souhlasili, takže ho vykázali na nejnižší konzulární post v hlavním městě, kde sděloval špatné zprávy čerstvým vdovám. Nebyl to žádný jemný políček. Jistě, mohl tu práci odmítnout. Mohl by se vrátit k učení, na své staré pohodlné místo na americké univerzitě. Potřeboval si to nechat projít hlavou. Ano, potreboval ty dva týdny samoty na Bahamách.

Nepotreboval ovšem jedno, a to vrátit se domů k tomuhle.

S povzdechem otevřel složku se štítkem Fontaine, Geoffrey H. Jedna maličkost ho celé dopoledne zlobila. Od jedné po půlnoci zíral na monitor počítače a snažil se vykutat z rozsáhlých státních záznamů, co se dalo. Rovněž půl hodiny telefonoval se svým kamarádem Wesem Corriganem z berlínského konzulátu. Rozčarovane se pak obrátil na několik nestandardních zdrojů. To, co začalo, jako rutinní telefonát vdově, aby jí vyjádřil svoji soustrast, se začalo měnit v něco mnohem složitějšího, ve skládačku, do níž neměl Nick

všechny díly. Až na dobře zaznamenané podrobnosti smrti Geoffreya Fontainea, ve skutečnosti neměl skoro nic v ruce. Nick neměl neúplné skládačky rád. Přiváděly ho k šílenství. Když přišlo na to, aby se pídil po dalších informacích, dalších faktech, dokázal být nenasytný. Když ale teď uchopil tenkou Fontaineovu složku, připadalo mu, že drží vzduch: nic hmatatelného, jenom jméno.

A smrt.

Oči ho pálily. Opřel se na židli a zívá. Když byl ve dvaceti na vysoké a zůstal vzhůru až do rána, býval z toho v dobré náladě. Dnes, v osmatřiceti, byl jenom nerudný. A hladový. V šest ráno zhltl tři koblihy. Příliv cukru do organismu, k tomu káva, a to mu stačilo, aby se udržel na nohou. A teď byl příliš zvědavý, aby toho nechal. Vždycky to tak s ním bylo, když narazil na nějakou záhadu. Nevěděl tak docela, jestli se mu to zamlouvá.

Když se dveře otevřely, zvedl oči. Vešel jeho kamarád Tim Greenstein.

„Zásah! Našel jsem to!“ řekl Tim. Mrsknul na stůl složku a zeširoka se zazubil, jak bylo pro něho typické. Většinou se zubil na obrazovku monitoru. Specializoval se na odstraňování problémů, volali ho vždycky, když údaje nebyly tam, kde měly být. Oči mu deformovaly tlusté brýle, důsledek šedého zákalu v dětství. Kromě bledého čela a nosu mu zbytek obličeje zakrýval hustý černý plnovous.

„Říkal jsem ti, že to vyštourám,“ řekl Tim a žuchl do koženého křesla naproti Nickovi. „Přiměl jsem jednoho kámoše u FBI, aby se po tom trochu podíval.

Nula, nula, nic, tak jsem trochu čenichal sám. Nebylo to jednoduchý, to ti řeknu, vytáhnout to z tajných materiálů. Mají tam nahoře nějakého nového pitomce a ten trvá na tom, že bude dělat svoji práci.“

Nick sraštil čelo.

„Tys musel tohle získat přes tajná data?“

„Jo. Je tam toho víc, ale k tomu jsem neměl přístup – Zjistil jsem, že tajná služba vede na tvého člověka složku...“

Nick otevřel desky a v úžasu zůstal koukat. To, co uviděl, vyvolávalo více otázek než předtím, otázek, na něž jako by neexistovaly odpovědi. „Co tohle, sakra, znamená?“ zamumlal.

„To proto jsi nemohl o Geoffreyi H. Fontaineovi nic najít,“ řekl Tim. „Ještě před rokem neexistoval.“

Nick prudce zvedl hlavu. „Můžeš mi zjistit víc?“

„Hele, Nicku, myslím, že někomu lezeme na jeho píseček. Hoši z Organizace by se mohli dožrat.“

„Ať na mě klidně podají žalobu.“ Nick neměl z CIA ten nejmenší strach. Ne po všech těch neschopných břídílech z Organizace, s nimiž se setkal. „Ostatně dělám jenom svoji práci,“ řekl a pokrčil rameny. „Mám na starosti truchlící vdovu, zapomněš?“

„Ale tady ta záležitost s Fontainem jde dost do hloubky.“

„To ty umíš taky, Time.“

Tim se zešíroka usmál. „Copak, Nicku? Stává se z tebe detektiv?“

„Ne. Jsem jenom zvědavý.“ Zamračil se na práci, která se mu pro dnešek nahromadila na stole. Všechno to

byly byrokratické nesmysly – zhouba jeho existence – ale muselo se to vyřídit. Tenhle Fontaineův případ ho rozptyloval. Měl by truchlící vdovu jenom popleskat po rameni, zamumlat laskavé slovo a vyprovodit ji ze dveří. Pak by měl na celou věc zapomenout. Geoffrey Fontaine, ať už se ve skutečnosti jmenuje, jak chce, je mrtvý.

Avšak Tim rozpálil jeho zvědavost. Vrhł na svého přítele pohled. „Co takhle kdybys něco zjistil o manželce toho chlápka? Sarah Fontaineová. Tím bychom se mohli někam dostat.“

„Proč si to nezjistíš sám?“

„To ty máš přes počítač přístup k zajímavým informacím.“

„To jo, ale ty máš tu ženu k dispozici osobně.“ Tim pokývl ke dveřím. „Slyšel jsem sekretářku, jak si zapisuje její jméno. Sarah Fontaineová sedí v tuhle chvíli v tvoji čekárně.“

Sekretářka byla šedivější žena středního věku s porcelánově modrýma očima a ústy, která neustále tvořila dvě rovné linky. Zvedla oči od počítače jen na tak dlouho, aby si Sarah zapsala a nasměrovala ji k nejbližší pohovce.

Na konferenčním stolku vedle pohovky byly úhledně vyrovnány časopisy, jaké se obvykle nacházejí v čekárnách, spolu s několika čísly *Foreign Affairs* a *World Press Review*, na nichž byly stále ještě přilepené štítky se jménem dr. Nicholas O'Hara.

Sekretářka se otočila zpátky k počítači a Sarah se zabořila do čalouněné pohovky a netečně si hleděla

na ruce, které měla složené v klíně. Ještě se nezbavila chřipky, pořád jí byla zima a cítila se bídně. Ale za uplynulých deset hodin se kolem ní vytvořila krusta otupělosti, ochranná skořápka, přes niž se věci a zvuky zdály vzdálené. I fyzická bolest v sobě měla jakousi podivnou malátnost. Ráno si ve sprše ukopla palec, zabořilo to, ale nějak to šlo mimo ni.

Včera v noci, po tom telefonickém hovoru, ji bolest přemohla. Teď byla pouze otupělá. Jak tak klopila pohled, poprvé si uvědomila, jak nemožně se oblékla. Nic, co si vzala na sebe, se k sobě nehodilo. Přesto si podvědomě vybrala věci, které ji utěšovaly: oblíbenou šedou vlněnou sukni, starý pulovr, hnědé vycházkové boty. Život Sarah najednou připadal děsivý, potřebovala se obklopovat dobře známými věcmi.

Interkom na stole sekretářky zabzučel a ozval se hlas: „Angie? Můžete poslat paní Fontaineovou dál?“

„Zajisté, pane O’Haro.“ Angie pokývla na Sarah. „Můžete jít dál,“ pobídla ji.

Sarah si nasadila brýle, zvedla se a vešla do kanceláře označené jménem N. O’Hara. Hned ve dveřích se na tlustém koberci zastavila a klidně pohlédla na muže na druhé straně psacího stolu.

Stál u okna. Dovnitř proudilo přes větve holých stromů slunce a oslepovalo ji. Zpočátku viděla jenom mužův obrys. Byl vysoký a štíhlý a trochu se hrbil v ramenou – vypadal unaveně. Odstoupil od okna a obešel stůl, aby ji uvítal. Modrou košili měl pomačkanou, nevýrazná kravata mu volně visela na krku, jako by se za ni tahal.

„Paní Fontaineová,“ řekl, „jsem Nick O’Hara.“ Okamžitě rozpoznala hlas z telefonu, byl to stejný hlas, který právě před deseti hodinami roztrástil její svět.

Napráhl k ní ruku a jí to gesto připadalo příliš automatické, pouhá formalita, která nepochybně čekala každou vdovu. Ale stisk měl pevný. Když se otočil k oknu, světlo mu naplno dopadlo do tváře. Obličej měl podlouhlý a hubený, bradu hranatou, střízlivá ústa. Odhadovala, že mu bude dost po třicítce, možná bude i starší. Tmavohnědé vlasy měl na spáncích prokvetlé. Pod břidlicově šedýma očima měl tmavé kruhy.

Pokynul jí na židli. Posadila se a poprvé si všimla, že je v místnosti ještě někdo třetí, muž v brýlích a hustým černým plnovousem, který tiše seděl na židli v koutě. Už předtím ho zahlédla, když procházel přijímací kanceláří.

Nick usedl na kraj stolu a zadíval se na ni. „S vaším manželem mě to moc mrzí, paní Fontaineová,“ řekl jemně. „Je to hrozný šok, já vím. Většina lidí nám nechce uvěřit, když jim zavoláme. Měl jsem pocit, že se s vámi musím setkat osobně. Potřebuji se vás na něco zeptat. Vy určitě také.“ Pokývl na muže s plnovousem. „Nevadí vám, že je u našeho rozhovoru pan Greenstein?“

Pokrčila rameny a nechápavě se podivila, proč tam pan Greenstein je.

„Oba pracujeme pro stát,“ pokračoval Nick. „Já mám na starosti konzulární záležitosti v diplomatické službě. Pan Greenstein je ve speciálních technických službách.“

„Aha.“

Celá se třásla, a tak si přitáhla svetr víc k tělu. Vrátila se jí zimnice a v krku ji bolelo. Proč je ve vládních kancelářích vždycky taková zima? nešlo jí do hlavy.

„Není vám nic, paní Fontaineová?“ zeptal se Nick.

Utrápeně na něho pohlédla. „Máte tady zimu.“

„Mohl bych vám přinést šálek kávy?“

„Ne, děkuji. Kdybyste mi, prosím, mohl povědět o manželovi, pořád tomu nemůžu uvěřit, pane O’Harro. Pořád si myslím, že je to nějaký omyl. Že se někdo zmýlil.“

Soucítěně přikývl. „To je běžná reakce, myslet si, že je to všechno omyl.“

„Vážně?“

„Odmítáte to přijmout. Každý si tím projde. Právě tuhle fázi prožíváte.“

„Ale každou vdovu do své kanceláře nezvete, vidíte? U Geoffreye musí být něco jinak.“

„Ano,“ připustil. „To je.“

Otočil se a sebral desky ze svého psacího stolu. Zalistoval v nich a vytáhl list papíru popsaný poznámkami. Písmo bylo nečitelné. Musí to být jeho rukopis, pomyslela si. Rozluštit tu škrábanici by nedokázal nikdo jiný než ten, kdo to napsal. „Po tom, co jsem vám volal, paní Fontaineová, jsem se spojil s naším konzulem v Berlíně. Dělal mi starost to, co jste mi včera večer řekla. Takovou starost, že jsem si fakta ověřil.“ Odmlčel se. Vyčkávavě k němu zvedla pohled. Hleděl na ni unavenýma, znepokojenýma, neuhýbavýma očima. „Mluvil jsem s Wesem Corriganem, naším

konzulem v Berlíně. Tady mám, co mi řekl.“ Pohlédl do svých poznámek. „Včera kolem osmé večer berlínského času se muž jménem Geoffrey Fontaine zapsal v hotelu Regina. Zaplatil cestovním šekem. Podpis odpovídá. Svoji totožnost prokázal cestovním pasem. Tak asi za čtyři hodiny, okolo půlnoci, přijala hasičská stanice hovor z tohoto hotelu. Pokoj vašeho manžela byl v plamenech. Ve chvíli, kdy dostali požár pod kontrolu, byl pokoj úplně zničený. Oficiální vysvětlení zní, že usnul, když kouřil v posteli. Váš manžel byl bohužel spálený tak, že nebyl k poznání.“

„Tak jak si mohou být jistí, že je to on?“ vyhrkla. Doposud poslouchala se vzrůstající beznadějí. Ale Nick O'Hara právě uvedl příliš mnoho jiných možností. „Někdo mu mohl pas ukrást,“ upozornila.

„Nechte mě domluvit, paní Fontaineová.“

„Ale právě jste říkal, že nemohli tělo ani identifikovat.“

„Pokusme se uvažovat logicky.“

„Já uvažuji logicky!“

„Necháváte se unášet pocity. Podívejte, je normální, že se vdovy chytají každé možnosti, ale –“

„Nejsem ještě ani přesvědčená, že jsem vdova.“

S pocitem marnosti pozvedl ruce. „Dobře, dobře, podívejme se tedy na důkazy. Jednoznačné důkazy. Zaprvé se našel v jeho pokoji jeho kufřík. Byl z hliníku, ohnivzdorný.“

„Geoffrey nikdy nic takového neměl.“

„Jeho obsah oheň přežil. Uvnitř byl pas vašeho manžela.“

„Ale –“

„Potom je tady zpráva koronera. Berlínský patolog zběžně tělo prohlédl – to, co z něho zůstalo. Záznamy zubního lékaře pro srovnání k dispozici nejsou, tělesná výška je ovšem stejná jako u vašeho manžela.“

„To ještě nic neznamena.“

„Nakonec –“

„Pane O’Haro –“

„Nakonec,“ řekl s náhlou rázností, „tady máme ještě poslední důkaz, něco, co se našlo přímo na těle. Lituji, paní Fontaineová, ale myslím, že tohle vás přesvědčí.“

Najednou měla chuť přitisknout si dlaně na uši a křiknout na něho, ať zmlkne. Zatím těm důkazům odolávala, ale už to víc nemohla poslouchat. Nesnesla, aby se všechny její naděje zhroutily.

„Byl to snubní prsten. Pořád ještě se na něm dalo přečíst Sarah 14. 2.“ Zvedl oči od svých poznámek. „To je datum vašeho sňatku, že?“

Oči se jí zalily slzami a všechno se rozostřilo. Mlčky sklonila hlavu. Brýle jí sklouzly z nosu a spadly do klína. Slepě tápala v kabelce po kapesníku, když vtom O’Hara odněkud vyčaroval celou krabici papírových kapesníčků.

„Vezměte si, kolik potřebujete,“ řekl tiše.

Pozoroval ji, jak si osušila slzy a pokusila se nějak nenápadně vysmrkat. Pod jeho zkoumavým pohledem si připadala nemotorná a hloupá. Ani prsty ji náležitě neposlouchaly. Brýle jí sklouzly z klína na podlahu. Kabelka nešla zaklapnout. Potřebovala

odejít, a tak nešikovně shledávala své věci a zvedla se ze židle.

„Paní Fontaineová, posadte se, prosím. Ještě jsem neskončil,“ řekl.

Sarah se jako poslušné dítě vrátila na židli a upřela pohled na podlahu. „Jestli jde o zařízení pohřbu...“

„Ne, o to se můžete postarat později, až tělo dopravíme letecky zpátky. Potřebuji se vás ještě na něco zeptat. Jde o cestu vašeho manžela. Proč byl v Evropě.“

„Byl tam pracovně.“

„Jaké měl zaměstnání?“

„Byl – byl zástupcem pro londýnskou banku.“

„Takže hodně cestoval?“

„Ano. V Londýně byl každý měsíc, nebo tak.“

„Jezdil jenom do Londýna?“

„Ano.“

„Povězte mi, proč byl v Německu, paní Fontaineová?“

„Nevím.“

„Musíte mít nějakou představu.“

„Nevím.“

„Měl ve zvyku neříkat vám, kam jede?“

„Ne.“

„Proč byl potom v Německu? Nějaký důvod pro to existovat musí. Možná nějaký jiný obchod. Nějaká...“

Prudce zvedla hlavu. „Jiná žena? Na tohle se chcete zeptat, že mám pravdu?“

Neodpověděl.

„Že mám pravdu?“

„Je teoretické podezření.“

„U Geoffreye ne!“

„U každého.“ Zpřímá jí pohlédl do očí. Odmítala odvrátit pohled. „Byli jste manželé dva měsíce,“ řekl. „Jak dobře jste svého manžela znala?“

„Znala? Milovala jsem ho, pane O’Haro.“

„Nemluvím o lásce, ať už to znamená cokoliv. Ptám se, jak dobře jste toho člověka znala. Kdo to byl, co dělal. Jak dlouho před svatbou jste se znali?“

„Bylo to... asi půl roku. Poznala jsem ho v kavárně, nedaleko svého pracoviště.“

„Kde pracujete?“

„Ve výzkumné laboratoři. Jsem mikrobioložka.“

Přivřel oči do štěrbin. „Co je to za výzkum?“

„Zkoumáme bakteriální genomy... pracujeme s genetickým materiálem... Proč se mě na to vyptáváte?“

„Je to výzkum, který podléhá utajení?“

„Pořád nechápu, proč –“

„Je to tajné, paní Fontaineová?“

Šokovaně na něho zůstala koukat, ostrý tón jeho hlasu jí vzal dech. Tiše odpověděla: „Ano, něco z toho ano.“

Přikývl a vytáhl z desek další list. Nevzrušeně navázal. „Nechal jsem pana Corriganu v Berlíně zkontrolovat cestovní pas vašeho manžela. Kdykoliv letíte do nové země, dostanete razítko s datem příjezdu. V pasu vašeho manžela je několik razítek. Londýn. Schiphol u Amsterdamu. A poslední Berlín. Všechna s daty minulého týdne. Můžete vysvětlit, proč navštívil právě tato města?“

Udiveně zavrtěla hlavou.

„Kdy vám volal naposledy?“

„Před týdnem. Z Londýna.“

„Máte jistotu, že byl v Londýně?“

„Ne. Byl to přímý hovor. Nešel přes žádného operátora.“

„Měl váš manžel životní pojistku?“

„Ne. Chci říct, nevím. Nikdy se o tom nezmínil.“

„Měl by někdo z jeho smrti prospěch? Myslím finanční.“

„Myslím že ne.“

Vzal to na vědomí se svráštělým čelem. Znovu se usadil na kraj stolu, založil si ruce a na chvíli se zahleděl do neurčita. Skoro viděla, jak se v mysli probírá fakty, přesouvá dílky skládačky. Byla stejně zmatená jako on. Nic z toho nedávalo smysl, nic jí nepřipadalo možné. Geoffrey byl její manžel a ona si teď začínala lámat hlavu, jestli má Nick O'Hara pravdu. Že ho vlastně vůbec neznala. Že všechno, co s Geoffreyem sdíleli, byla postel a byt, ale nikdy ne své myšlenky a přání.

Ne, tohle je všechno špatně, je to zrada na jeho památce. Věřila v Geoffreya. Proč by měla věřit tomuhle cizímu člověku? Proč jí tyhle věci říká? Sleduje tím vším ještě něco jiného? Najednou pocítila k Nickovi O'Harovi odpor. Prudký odpor. Zasypává ji těmito otázkami z nějakého nevysloveného důvodu.

„Jestli jste už skončil...“ řekla a začala se zvedat.

Trhl sebou a pohlédl na ni, jako by zapomněl, že tam pořád ještě je. „Ne, neskončil.“

„Necítím se dobře. Ráda bych šla domů.“

„Máte fotografii svého manžela?“ zeptal se příkře.